

Jill Mansell

*Jeerlijk duurt
het langst*

1

Lainey hoorde de helikopter nog voordat hij boven de bomen in zicht kwam. Het krachtige boem-boem-boem van de rotorbladen klonk behoorlijk opwindend in deze uithoek van het Franse platteland. Ze vroeg zich af hoe het zou zijn om een keer een vlucht in een helikopter te maken.

Met haar hand boven haar ogen tegen de felle middagzon, zei ze: 'Daar zijn ze, precies op tijd.'

Bill, die naast haar op het bordes van het chateau stond, zei: 'Denk eraan, we geven ze alles wat ze willen. Zelfs nog voordat ze zelf weten dat ze het willen.'

De lichte trilling in de stem van haar baas verraadde dat het erg belangrijk was dat dit verblijf een succes zou worden. Lainey gaf hem een tissue, zodat hij zijn voorhoofd kon deppen. 'Het komt wel goed.' Ze hadden heel hard gewerkt; met alles was rekening gehouden. Wat kon er nu nog misgaan?

Nou ja, de waterleidingen konden springen, de plafonds konden naar beneden komen, of de elektriciteit kon uitvallen, maar dit was niet het moment om aan dat soort zaken te denken.

Samen keken ze naar de grijs met zilveren helikopter die neerdaalde uit een onbewolkte, kobaltblauwe lucht, op weg naar de landingsplaats midden op het gazon.

Bill slaakte een diepe zucht en veegde zijn handen af aan de al vochtige en verfrommelde tissue. 'Het moet niet gewoon goed gaan, het moet perfect zijn.'

Lainey leefde met hem mee. Achter hen stond Bills vrouw met schrille stem te roepen dat iedereen zich op het bordes moest verzamelen om hun belangrijke gasten te begroeten, in Down-

ton-stijl. Bill en Bidy, allebei achter in de vijftig, waren hun hele leven lang al francofiel en hadden twee jaar geleden de sprong gewaagd en hun keurige halfvrijstaande huis verruild voor een vervallen chateau met twaalf slaapkamers in het Loiredal, met de bedoeling daar het goede leven te gaan leven, te genieten van het warmere weer en het prachtige uitzicht, en vriendschap te sluiten met Britse soortgenoten en de lokale bevolking. Om hun droom te financieren, zouden ze gasten ontvangen en bruiloften en speciale evenementen organiseren.

In theorie had het ideaal geklonken, maar de werkelijkheid was weerbarstiger geweest. Een eeuwenoud chateau was een bodemloze put, en de kleine erfenis van Bidy's ouders was snel op geweest. De hekken waren nog niet gerepareerd of de riolering begaf het. Het lekkende dak was nog niet hersteld of de vijftig grote ramen moesten worden vervangen. De schoorstenen waren nog niet geveegd of de oude waterleidingen vielen uit elkaar, en de plankenvloer bleek langzaam weg te rotten.

Maar Bill en Bidy hadden manhaftig doorgeploeterd; ze hadden de hulp ingeroepen van de plaatselijke bevolking, die ze luidkeels in verhaspeld Franglais toespraken, hoewel ze tot hun grote frustratie vaak niet werden begrepen. Een jaar geleden hadden ze wat personeel in dienst genomen, onder wie Lainey, en hadden ze de deuren van hun voor veel geld verbouwde kasteel geopend voor betalende gasten.

Zulke vips als die van vandaag hadden ze echter nog niet te gast gehad. Wyatt Hilstanton, die lid was van een enorm rijk bankiersgeslacht uit Boston en een aantal jaren geleden in Londen was gaan wonen, kwam met zijn Britse vriendin, Penny, met de bedoeling haar hier ten huwelijk te vragen. Het moest een megaromantische verrassing zijn, en ze waren wekenlang bezig geweest om alles tot in detail te plannen. Het chateau zat vol Hilstantons, die zich intussen op de bovenverdieping hadden verstopt tot het tijd was om het te gaan vieren.

Maar het mooiste was nog wel dat Wyatts vader het chateau ook nog voor een hele week in augustus had geboekt voor de bruiloft zelf.

Terwijl Lainey haar rug rechtte, hoorde ze voetstappen achter zich. Ze voelde een hand op haar billen. Toen ze zich omdraaide, zag ze Anton naar haar grijnzen, zijn wenkbrauwen optrekkend alsof hij zijn onschuld wilde bewijzen: *Wie, ik?* Maar hij liet zijn hand waar hij was, en nu was het haar beurt om te lachen. Misschien konden ze later vanavond, als hun dienst erop zat, de verlovings van Wyatt en Penny op hun eigen manier vieren.

De helikopter landde precies in het midden van de landingsplaats. Toen de rotorbladen waren gestopt met draaien, stapten de passagiers uit en liepen over het gazon naar het bordes.

‘Denk eraan,’ mompelde Bidy. ‘Aardig doen!’

‘Welkom, welkom op Chateau de Rafale!’ Bill schudde Wyatt krachtig de hand. Daarna zette hij er nog een tandje bij toen hij Penny’s hand schudde, waarbij hij ook nog een soort mannelijke reverence maakte. Bidy volgde zijn voorbeeld, terwijl de anderen er stralend bij stonden te lachen tot hun kaken er pijn van deden.

Lainey keek naar Penny Carter, Wyatts vriendin, die er niet echt als een golddigger uitzag, wat ze een hele opluchting vond. Maar misschien deed ze alleen maar alsof, want dat was natuurlijk het handelsmerk van de echt succesvolle golddiggers. Nee, in dit geval niet, daar was ze behoorlijk zeker van. Terwijl Wyatt van top tot teen gekleed ging in Ralph Lauren, misschien in een iets te kleine maat, droeg Penny een wit mouwloos katoenen topje, een eenvoudige roze rok tot op haar knieën en verstandige espadrilles zonder hak. Haar kapsel en nagels waren kort en onopgesmukt. Ze had een mooi hartvormig gezicht en een lieve lach.

‘Wat is het hier ongelooflijk mooi,’ zei ze. ‘Ik heb nog nooit op een chateau geloged!’

‘Alles is voor jullie in gereedheid gebracht,’ zei Bill. ‘Ik zal jullie je kamers laten zien.’

‘Mijn favoriete stiefzoon,’ riep Majella opgetogen uit toen ze Seths stem door de telefoon hoorde. ‘Hallo, lieverd! Alles goed?’

‘Ja, hoor. Ik heb net naar die advertentie op de website gekeken.’ Zoals altijd kwam Seth meteen ter zake. ‘Heb jij die geschreven?’

‘Nee.’ Majella liep door de keuken, driftig op zoek naar haar autosleutel. ‘Ik heb het bureau gebeld en uitgelegd wat we wilden, en ze zeiden dat ze ervoor zouden zorgen. O, er is toch geen probleem?’ Zelf had ze er geen fouten in ontdekt, maar dat wilde nog niet zeggen dat die er niet in zaten.

‘Oké, nou, ik zal het je even hardop voorlezen: “Inwonend echtpaar gezocht voor de huishouding, fulltime, schoonmaken en organisatie. Goed salaris. Cornwall.”’ Seth zweeg. ‘Dat is het.’

‘O? Is dat fout dan?’

‘Het is zo... niks.’

Majella slaakte een zucht. ‘Dat weet ik ook wel. Maar zo zijn al die advertenties.’

‘Mag ik je er even aan helpen herinneren wat je me vertelde over dat echtpaar dat afgelopen maandag op sollicitatiegesprek was?’

‘Die waren saai.’ Haar gezicht betrok toen ze eraan terugdacht; eigenlijk zou je die twee wel de koning en koningin van de saaiheid kunnen noemen. Het vooruitzicht haar dagen met dat stel te moeten doorbrengen, was onverteerbaar geweest.

‘En hebben er daarna nog meer mensen gesolliciteerd?’

‘Nee.’ Allemachtig, waar had ze haar autosleutel nu gelaten?

‘Nou, dat komt waarschijnlijk omdat normale mensen in slaap vallen als ze die advertentie lezen. Wat is dat voor kabaal?’ vroeg Seth.

‘Sorry, ik liet de koektrommel vallen. Ik zoek mijn autosleutel. O, Glenda, nee, dat is stout...’ Ze was echter al te laat: de kleine hond had al twee biscuitjes te pakken en rende ermee de keuken uit, vrolijk kwispelend vanwege deze onverwachte traktatie.

'Je moet een andere advertentie schrijven,' raadde Seth haar aan. 'In je eigen woorden. Zeggen wat je echt wilt en de eventuele sollicitanten laten weten waar ze mee te maken krijgen.'

'Ha, dan komt er helemaal niemand meer.'

'Gewoon vriendelijk en informeel en eerlijk, zoals de brieven die je mij schreef toen ik op kostschool zat, weet je nog?'

'Natuurlijk weet ik dat nog.' Opgevrolijkt door de herinnering eraan knikte ze. 'Je hebt gelijk. Dank je, lieverd. Ik zal het meteen vanavond doen. Maar heb jij misschien een idee waar ik mijn autosleutel kan hebben gelaten?'

'Nee, maar de laatste keer dat je hem niet kon vinden, bleek je hem in je beha te hebben gestopt zodat je hem nooit meer zou kwijtraken.'

Het was tien voor zes. Het was de bedoeling dat Wyatt Penny zou voorstellen om voor het eten een ommetje te maken over het landgoed. Onderweg zouden ze dan 'per ongeluk' een kleine stenen grafkelder tussen de bomen ontdekken, waarvan de oude houten deur op een kier stond. Wyatt zou zich hardop afvragen wat daar zou zijn, en dan zouden ze naar het gebouwtje lopen en de deur achter hen sluiten. Eenmaal binnen zou Penny worden begroet door tientallen brandende waxinelichtjes, die als sterren zouden schitteren in hun glazen houders. Tegen het plafond zouden zilveren hartvormige ballonnen zweven, en de vloer zou bestrooid zijn met honderden rode rozenblaadjes.

Lainey had haar bedenkingen gehad bij de hartvormige ballonnen, maar Wyatt had erop gestaan. Ook was ze niet echt overtuigd van de muziek waarvoor hij had gekozen, want eerlijk gezegd kon hij niet zo goed zingen en 'My Heart Will Go On' was nou niet bepaald gemakkelijk. Maar blijkbaar was het 'hun liedje', en had hij de opname speciaal voor deze gelegenheid gemaakt. En zoals Bill maar bleef benadrukken: ze moesten alle wensen van Wyatt inwilligen.

Klokslag zes uur, gedoucht en in mooie avondkleding, kwam het paar naar beneden voor hun wandeling. Zodra ze de deur uit waren, pakten Lainey en haar vriend en collega Kit de zilveren ijsemmer, de gekoelde fles vintage Bollinger, een zilveren dienblad en twee kristallen champagneglazen. Nadat ze de ijsemmer hadden gevuld met ijs haastten ze zich via de keukendeur naar de grafkelder.

‘Deze fles kost achthonderd euro,’ fluisterde Kit, terwijl hij hem schuin in de emmer legde. ‘Ik geloofde mijn oren niet toen Bill dat zei. Maar ik heb het gegoogeld.’

Lainey had het afgelopen uur blaadjes van rozen zitten trekken, wat haar het gevoel had gegeven dat ze een moordenaar was. Ze pakte ze uit de tas en strooide ze over de plavuizenvloer. Boven hen bewogen de ballonnen lichtjes door de zachte bries die door de openstaande deur naar binnen kwam. Ze zette de telefoon in de oplader en stopte de afstandsbediening in haar zak.

Oké, alles in orde. Tijd om ervandoor te gaan en zich te verstoppen achter de bijzonder handig geplaatste stenen muur links van de grafkelder, waar ze even later gezelschap kregen van Bill en Bidy.

Een paar minuten later hoorden ze dat Penny en Wyatt eraan kwamen. Bidy wierp Lainey een opgetogen blik toe.

‘O, kijk eens,’ riep Wyatt uit. ‘Wat zou dat voor gebouwtje zijn?’

‘We kunnen daar niet zomaar naar binnen gaan.’ Penny klonk bezorgd. ‘Misschien woont er wel iemand.’

‘Schat, we komen echt niet in de problemen, hoor. Kom, laten we even gaan kijken. Geef me je hand...’

Het groepje achter de muur hoorde de deur met een klap dichtvallen, en Lainey drukte op de afstandsbediening. Omdat de muren van de grafkelder dik waren, konden ze de muziek of wat er binnen dan ook gebeurde, niet horen.

‘Romantisch, hè?’ fluisterde Bidy vrolijk. ‘Dat meisje is echt

een bofkont! Toen Bill en ik ons verloofden, hadden we de laatste bus naar Swindon gemist en moesten we door de regen naar huis lopen. Onderweg zei Bill: "O, trouwens, mijn moeder wilde weten of we nog een keertje gingen trouwen. Wat zal ik tegen haar zeggen?" En dat was alles! Dat was mijn huwelijksaanzoek!

Bill lachte zacht. 'Maar het werkte wel. Je hebt ja gezegd. En zo slecht hebben we het niet gedaan, toch?'

Zeven minuten later zei Kit: 'Nou, het duurt wel lang, zeg. Ik had ze allang weer buiten verwacht.' Hij had de taak toegewezen gekregen om veel foto's te maken wanneer het pas verloofde paar in een waas van geluk weer door de deur zou komen, terwijl Bill, Bidy en Lainey voor een enthousiast applaus en gelukwensen zouden zorgen.

Er verstreken nog een paar minuten, en toen hoorden ze het onmiskenbare geluid van een kurk die van de fles ging.

'Hè hè!' Lainey slaakte een zucht van verlichting, want alle familieleden hadden zich inmiddels in de hal van het chateau verzameld voor de volgende verrassing.

De zware houten deur ging open en ze begonnen snel te klappen en te juichen, tot ze de verschrikte blik op Penny's gezicht zagen en het tot hen doordrong dat Wyatt er niet bij was. Misschien was hun gejuich ietwat voorbarig geweest.

'O god,' mompelde Kit. 'Ze heeft hem toch niet neergeschoten?' Ze hadden de plof allemaal gehoord.

Penny was angstaanjagend bleek. 'Hebben jullie hier de hele tijd staan wachten?'

'Eh, ja. Maar we hebben jullie niet afgeluisterd, we konden niks horen,' voegde Lainey er snel aan toe.

'Nu snap ik waarom hij niet mee naar buiten wilde.' Penny schudde haar hoofd. 'Wyatt heeft me ten huwelijk gevraagd. Ik heb nee gezegd.'

'Waarom?' Bidy's stem schoot omhoog, terwijl ze haar handen spreidde. 'Hij houdt van je!'

‘En ik vind hem ook heel aardig.’ Penny kneep haar ogen even dicht. ‘Hij is echt een schat van een man. Maar ik hou niet van hem en ik kan toch niet met iemand trouwen alleen maar omdat ik hem niet wil kwetsen?’ Ze schudde haar hoofd. ‘Als ik had geweten dat hij dit van plan was, was ik nooit meegegaan.’

‘Zijn hele familie is er,’ flapte Bill eruit. ‘Om het te vieren.’

‘O god! Nee, toch?’ Verbijsterd deed Penny een stap naar achteren. ‘O, wat zullen die me nou haten. Ik moet hier weg.’

Lainey kreeg medelijden met haar, en ook met Wyatt. Die zorgvuldige planning, zonder ook maar ergens op te beknibbelen... Zo zag je maar weer: een volmaakt aanzoek hoefde niet altijd volmaakt te eindigen.

2

Midden in de nacht stapte Lainey uit bed en liep naar het raam. Vanuit haar kleine torenkamertje keek ze uit op het bos ten zuiden van het chateau en daar hoorde ze nu geluid vandaan komen. Er was daar beslist iets aan de hand.

Penny was vertrokken; ze zou inmiddels wel terug zijn in Groot-Brittannië. Kit had haar van Bidy naar het vliegveld Charles de Gaulle bij Parijs moeten brengen. De jonge vrouw was behoorlijk van streek geweest door wat er allemaal was gebeurd. Ze had zo snel mogelijk willen ontsnappen aan de woede van Wyatts familie.

Toen Bill en Lainey na een poosje de grafkelder in waren gegaan, hadden ze Wyatt daar aangetroffen, drinkend uit de fles champagne. De soundtrack die hij had opgenomen, had nog steeds gespeeld. De tientallen waxinelichtjes hadden nog geflakerd en de ballons hadden nog in de kille lucht tegen het plafond gezweefd.

‘Nou, dat ging fantastisch.’ Hij had zijn mond afgeveegd met de rug van zijn hand. ‘Het is maar goed dat ik mezelf niet compleet voor paal heb gezet, hè?’

Dat was nu zes uur geleden. Ze hadden hem meegenomen naar zijn familie en hem ervan proberen te overtuigen dat het niet het einde van de wereld was. Lainey was ervan uitgegaan dat hij daarna wel door zijn ouders en broers zou worden getroost, maar het was toch echt Wyatt die ze over het gazon zag lopen. In zijn eentje, op weg naar het bos. Als de maan niet had geschinen, zou ze hem niet eens hebben gezien.

Ze hield hem in de gaten, terwijl hij even bleef staan, zichtbaar wankelend, om naar een van de hoogste bomen te kijken. Wat deed hij daar? Zocht hij eekhoorns? Of een tak die stevig genoeg was om zijn gewicht te kunnen houden, mocht hij besluiten om...

Nee, nee, zo mocht ze niet denken; natuurlijk zou hij nooit zoiets drastisch doen.

Maar nu de gedachte eenmaal post had gevat, kon ze die niet meer uit haar hoofd krijgen. Ze schoot snel een korte broek aan, trok haar roze spijkerjasje over haar dunne nachtshirt, rende de trap af en ging via de zijdeur naar buiten.

Tegen de tijd dat ze bij Wyatt aankwam, zat hij in het gras. Hij zag er niet al te best uit.

‘Hoi.’ Ze raakte zijn schouder aan. ‘Hoe gaat het?’

‘Prima. Echt, de mooiste dag van mijn leven.’ Hoofdschuddend pakte hij een verfrommelde zakdoek uit zijn broekzak en hij wreef er hardhandig mee onder zijn ogen. ‘Ik huil heus niet, hoor. Ik heb last van hooikoorts. Man, wat een ramp.’

Het was geen hooikoorts. Lainey ging naast hem op de grond zitten. ‘Ik vind het heel rot voor je. Dit zijn geen leuke dingen.’

‘Maar weet je? Ik ben een aardige man. Echt aardig. En stinkend rijk ook nog. Ik bedoel, ik had haar alles kunnen geven wat haar hartje begeerde. Ze zou een fantastisch leven met me hebben

gehad. Waarom zou ze zoiets nou afwijzen?’

‘Dat weet ik niet. Maar het is toch goed dat ze dat heeft gedaan?’

‘Denk je nou echt dat ik daar ja op zeg?’ Hij keek haar aan. ‘Ben je wel goed bij je hoofd?’

‘Ik bedoel, op de lange duur. Want je hebt gelijk,’ zei ze tegen hem. ‘Je bent een heel goede vangst. Heel veel meisjes zouden maar wat graag met je trouwen, omdat ze weten dat ze een half-jaar later een echtscheiding kunnen aanvragen en dan meer geld meekrijgen dan ze ooit bij elkaar zouden kunnen verdienen. En Penny had dat ook kunnen doen, maar dat heeft ze niet gedaan. Je weet nu in elk geval dat ze geen golddigger was.’

Opeens drong tot haar door dat dat het er misschien nog wel erger op maakte.

‘Ik wist al dat ze dat niet was,’ zei Wyatt. ‘Daarom wilde ik ook met haar trouwen.’ Hij gooide de zakdoek in het gras en haalde zijn handen door zijn haar, terwijl hij gefrustreerd met zijn lichaam schommelde. ‘En nu ben ik publiekelijk gedumpt. Iedereen zal me uitlachen. Ik weet nu al wat ze op mijn werk zullen zeggen als ze het horen.’

‘Maar ze hoeven het toch helemaal niet te weten te komen! Je kunt je familie toch vragen om niets te zeggen? Zij staan aan jouw kant,’ bracht ze hem in herinnering. ‘Ze houden van je. Als zij hun mond houden, komt niemand het te weten. En op je werk zeg je gewoon dat jullie het hebben uitgemeakt.’

Wyatt haalde minachtend zijn neus op. ‘Ik zal je vertellen hoe iedereen het te weten komt. Ik heb drie broers die niet kunnen wachten om de hele wereld te vertellen dat ik een complete loser ben.’ Onhandig stond hij op. ‘En ze hebben nog gelijk ook.’

‘Je bent geen loser.’

‘Wel waar, ik sta compleet voor joker.’ Hij kneep zijn ogen dicht en schudde weer zijn hoofd. ‘Ik heb altijd pech met meisjes. En ik wil er gewoon alleen maar bij horen, iemand vinden die de goedkeuring van mijn moeder kan wegdragen en me dan verloven en settelen.’

‘Maar je bent echt niet de enige! Ik heb ook altijd pech met mannen!’ riep Lainey uit. ‘Echt, ik ben een wandelende ramp. Altijd als ik op iemand val, blijkt na een tijdje dat hij weer net zo’n misbaksel is als alle anderen.’ Ze vertelde hem maar niet over de aantrekkelijke Anton, die dat patroon misschien wel zou doorbreken en haar eindelijk geluk zou brengen. Arme Wyatt. Het zou niet aardig zijn om hem dat nu in te wrijven.

‘Je bent een goed mens. Je probeert me op te beuren.’ Hij keek haar met waterige ogen aan. ‘Maar het werkt niet. Toch is het aardig van je.’

‘Je kunt beter naar bed gaan,’ zei ze vriendelijk.

Tot haar opluchting knikte hij. ‘Je hebt gelijk.’

Oeps! Hij stond niet al te stevig op zijn benen. Lainey raapte de verfrommelde zakdoek op, stopte hem in haar jaszak en stak toen haar handen uit om Wyatt in een enigszins verticale positie te houden.

‘Ik wilde alleen maar trouwen,’ mompelde hij hikkend. ‘Is dat nou echt te veel gevraagd?’

Arme Wyatt, wat een rottag had hij achter de rug. Hem nog steeds ondersteunend, zei ze: ‘Je gaat heus nog wel een keer trouwen. Je komt hier wel overheen, echt.’

Duizend kilometer daarvandaan, in St. Carys, legde Majella haar pen neer en dronk haar glas rioja leeg. Klaar. Of het nou goed was of niet, het herschrijven zat erop.

De eerste poging van de avond, op haar laptop, was een ramp geweest. Denkend aan de raad van Seth had ze zich daarna met een pen en schrijfblok geïnstalleerd op de paarse bank in de huiskamer. In plaats van de stijve, officiële bewoordingen van het advertentiebureau te gebruiken, had ze geschreven alsof ze tegen het aardige soort mensen praatte dat ze dolgraag in dienst zou nemen.

De advertentie luidde nu als volgt:

Hallo! Ik zoek een fantastisch stel – misschien zijn jullie het wel!
Wij wonen in een prachtig huis aan zee in het noorden van Cornwall.
We zijn een gelukkig, maar slordig gezin dat wel een helpende hand
kan gebruiken. Zijn jullie georganiseerd, energiek én leuke mensen
om in huis te hebben? Zouden jullie het fijn vinden om weer orde in
de chaos te scheppen en voor ons te zorgen?

Jullie moeten wel van katten, honden, pubers en een af en toe lastige
bejaarde houden. Jullie krijgen je eigen appartement, toestemming
voor het gebruik van een nog redelijk goede auto en flexibele werk-
tijden.

Nou, wat denken jullie ervan? Zouden jullie onze Mary Poppins en
Bert kunnen zijn? Toe, probeer het gewoon. Het is hard werken,
maar ook heel leuk, echt!

Nadat ze de tekst nog een keer had doorgelezen, maakte ze er een
foto van en appte hem naar Seth.

Hij reageerde meteen: Stukken beter. Heel goed. X

Kort en krachtig, zoals altijd.

Majella stuurde nog een appje: Wat denk je, moet ik het al over
Richard hebben?

Het tweede antwoord kwam nog sneller dan het eerste: Abso-
luut niet!

De volgende ochtend vertrokken een nog zeer katterige Wyatt en
de rest van zijn familie in een kleine vloot van limousines naar
het vliegveld.

‘Ik heb echt medelijden met hem,’ zei Lainey tegen Kit, terwijl
ze de ontbijtspullen afwasten.

Zeven uur later had ze nog meer medelijden, alleen was het
deze keer met zichzelf.

Bill en Bidy hadden iedereen bij elkaar geroepen in het kan-
toor. De enige gasten, een stoer Duits echtpaar, waren een dagje
naar La Rochelle.

Toen Bidy de deur dichtdeed, zag Lainey dat ze rode ogen had, en ze begreep meteen wat er ging gebeuren.

‘We zijn platzak.’ Bill wond er geen doekjes om. ‘Ik bedoel, we hebben alles opgemaakt wat we hadden en ook alles wat we daarna nog hebben geleend. Helaas kunnen we zo niet verder, mensen. We zullen jullie moeten ontslaan.’

Er kwamen steeds minder boekingen, legde hij uit, hoewel ze dat zelf natuurlijk al hadden gemerkt. Tussen de middag was er nog een afzegging geweest van een vrijgezellenweekend, een groep van twintig vrouwen, en bovendien was de ontzettend lucratieve bruiloft van de Wyatts nu ook van de baan. De laatste druppel was dat een vloer in de noordelijke toren het had begeven en dat er een onheilspellende scheur in het plafond van de spelonkachtige huiskamer was ontstaan.

Het was einde verhaal, vervolgde Bill, zich in hun toestand berustend. Hun droom was in duigen gevallen en het chateau zou te koop worden gezet; hopelijk zou iemand met meer geld het willen overnemen en konden ze dan hun aanzienlijke schuld bij de bank afbetalen.

‘We kunnen jullie nog tot en met vandaag betalen, maar dat is dan ook alles. Het spijt me.’ Hij maakte een verloren en vermoeide indruk; na maandenlang te hebben geprobeerd de boel te redden was het tijd om los te laten.

Iedereen had het natuurlijk wel zien aankomen. Lainey werd overspoeld door medelijden met het echtpaar. Ze omhelsde eerst Bidy en toen Bill. Zij konden er per slot van rekening niets aan doen. Ze hadden zich de afgelopen twee jaar het apezuur gewerkt.

‘Dank je, lieverd.’ Bidy droogde haar ogen. ‘Och, ik heb echt het gevoel dat we jullie in de steek laten. Ik hoop dat jullie snel ander werk vinden.’

‘Maak je over ons nu maar geen zorgen. Wij redden ons wel.’

Bidy keek naar Anton, die aan de andere kant van het kantoor stond. ‘Denk je dat jullie samen iets kunnen vinden?’

Dat had Lainey zich ook al afgevraagd, en ze was tot de slotsom gekomen dat dat geen probleem moest zijn. Het was niet meer dan logisch. Ze pasten perfect bij elkaar en waren ook dol op elkaar. Waarom zouden ze niet doorgaan met wat twee maanden geleden zo veelbelovend was begonnen?

Ze gaf Bidy een geruststellend kneepje. 'Vast wel.'

Toen Lainey tien minuten later bovenkwam, stond Anton zijn spullen al in te pakken in de twee koffers waar hij mee was gearriveerd. Hij had een van zijn geliefde keukenmessen van Victorinox in zijn hand; hij had ze voor zijn eenentwintigste verjaardag van zijn ouders gekregen en was er bijzonder trots op.

'Hoi.' Ze sloeg haar armen om zijn middel. 'Hoe gaat ie?'

'Gaat wel.' Hij gaf haar een korte kus.

'En nu? Heb je al ideeën of is het daar nog te vroeg voor?'

'Ik heb nog niet echt een plan.' Hij haalde zijn schouders op en wikkelde het laatste mes in een zachte witte katoenen doek. 'Ik ga naar het zuiden. Cannes, Antibes, misschien Saint-Tropez. Eens kijken of daar iets is.'

'Klinkt goed.' Ze knikte en snoof de geur van zijn lichaam op. De katoenen doek was een van de slopen van het chateau, drong ineens tot haar door.

'En jij?' vroeg hij.

'Nou, ik was eigenlijk ook van plan naar het zuiden te gaan. Toevallig, hè? Misschien kunnen we wel samen gaan. Lijkt je dat wat?'

'Eerlijk gezegd...'. Hij aarzelde. 'Ik wilde net iemand bellen, kijken of ik niet een tijdje bij haar kan logeren.'

'O.'

Haar?

'Ze woont in Saint-Tropez en kent daar zo'n beetje iedereen, dus waarschijnlijk kan ik via haar wel aan werk komen, op een jacht of zo.'

‘O.’ Lainey be kroop een maar al te bekend gevoel: de langzaam wegglijpende hoop op een gelukkig einde, als een adder die onder een struik verdwijnt. ‘O, ja, natuurlijk. Dat klinkt... fantastisch.’

‘Hé, wij hebben onze lol gehad, toch?’ Hij nam haar met een scheef lachje op. ‘Maar we wisten allebei dat het niet serieus was. Het was te gek, maar nu is het tijd voor het volgende avontuur.’

Om maar te zwijgen van de volgende vriendin. Nou ja, je raakte aan dit soort dingen gewend als je altijd op dezelfde mooiboys viel en daarbij ook nog eens veel te goed van vertrouwen was.

Zijn blik gleed over haar gezicht en lichaam, waarschijnlijk probeerde hij zich haar in te prenten, mochten ze elkaar in de toekomst nog eens tegenkomen. Daarna stopte hij zijn wijsvinger achter haar riem en trok haar mee naar het onopgemaakte bed, met die speelse grijns van hem, het grijnsje waarvoor ze in eerste instantie was gevallen. ‘Ik vertrek pas over een paar uur. Tijd genoeg om nog even echt afscheid van elkaar te nemen.’

3

‘En, hebben jullie echt afscheid genomen?’ Kit trok zijn wenkbrauw op. ‘Echt echt, bedoel ik?’

‘Nee, ik heb zijn aardige aanbod afgeslagen.’ Dat was ook zo, maar Lainey begon daar inmiddels spijt van te krijgen.

‘Laat me eens raden. Je zei nee omdat je je dan goed over jezelf kon voelen, maar daar ben je inmiddels van teruggekomen.’

Ze leunde met haar hoofd tegen de muur achter haar. ‘Irritant gewoon dat je dat soort dingen altijd weet.’

Hij gaf haar een vriendschappelijk duwtje. ‘Ik zou precies hetzelfde hebben. O nee, toch niet. Ik had wel nee willen zeggen, maar ik had geen weerstand kunnen bieden. Dus ik zou hebben

toegegeven, en dan had ik me daarna nog ongelukkiger en nog meer afgewezen gevoeld.'

'Ja, dat is mij ook wel eens overkomen.'

'En daarom heb je er goed aan gedaan om hem af te wijzen, zelfs al voel je je nu klote.'

'Dank je,' zei ze.

'En je komt wel weer iemand anders tegen. Dat weet je best,' zei hij vriendelijk.

Dat klonk haar bekend in de oren. O ja, zoiets had ze gisteravond ook tegen die arme afgewezen Wyatt gezegd.

Gelukkig was ze er minder ellendig aan toe dan Wyatt.

'Dat gaat niet gebeuren.' De beslissing kwam uit het niets, als een komeet, maar ze had hem nog niet genomen of ze wist wat haar te doen stond. 'De rest van dit jaar niet in elk geval. Ik laat het niet toe.'

Hij fronste. 'Wat bedoel je daarmee?'

'Mannen, vriendjes...'. Ze maakte een minachtend gebaar met haar hand. 'Al die... seksdingen, het is het gewoon niet waard, al dat gedoe. Je ontmoet iemand, je valt op hem, je begint hem zo leuk te vinden dat je nergens anders meer aan kunt denken, en uiteindelijk loopt het op niks uit en voel je je weer klote, tot de volgende langskomt en het hele riedeltje opnieuw begint. En als je niet van streek raakt, wil dat zeggen dat het sowieso niets voorstelde, en als je wel van streek raakt, is dat het allerergste wat je kan overkomen. Dus. Klaar.' Ze stond op van de bank en pakte haar niet bij elkaar passende koffers, want de trein reed het station binnen. 'Ik neem de rest van het jaar vrij. Tot kerst zal ik een manvrij gebied zijn. Ik en de andere sekse houden even pauze.'

Wauw, dat voelde goed! You go, girl!

Bedroefd zei Kit: 'Ik heb al pauze sinds begin van dit jaar, hoewel dat helemaal niet de bedoeling was.'

'Nou ja, morgen om deze tijd ben je weer in Londen.' Ze gaf zijn arm een geruststellend kneepje. 'Daar lopen zoveel mooie

jongens rond. Je zult ze van je af moeten slaan, denk ik.'

'Ik was eerlijk gezegd niet van plan ze van me af te slaan,' zei Kit.

Biddy had hen die ochtend naar Gare d'Orléans gereden en had hun een heel lunchpakket in de handen gedrukt voor de lange, saaie reis naar huis. Ze waren nog geen halfuur onderweg toen Lainey haar eten al ophad.

'Je bent gewoon een beest,' zei Kit hoofdschuddend.

'Ik kan er niks aan doen. Ik krijg altijd honger van reizen.' Ze likte haar vingers af, sloeg de baguettekruimels van haar mouwloze zwarte topje en vouwde toen netjes de papieren zakjes op waarin haar eten had gezeten. 'Ik snap niet dat je zoveel zelfbeheersing hebt.'

'Ik denk gewoon vooruit. Over zes uur heb ik nog wat te eten, en dan heb jij weer honger.'

'Nou, ik weet zeker dat ik dan al wel wat anders heb gekocht.' Haar telefoon pingde. Ze las het appje en slaakte een kreun.

'Is er iets?'

'Het is mijn vader. Hij wilde me het gisteren niet zeggen, en natuurlijk kan ik nog steeds bij hem terecht als het echt niet anders kan, maar de kinderen van zijn vriendin hebben de slaapkamers, dus dan zal ik op de bank moeten slapen, terwijl de jongens om zes uur 's ochtends al naar beneden komen om spelletjes te doen op de Xbox. Dus als ik liever ergens anders naartoe ga, dan begrijpen ze dat volkomen.'

'Shit,' zei Kit.

'Zeg dat wel.' Ze had de twee jongens slechts één keer gezien, afgelopen kerst; ze waren best aardig, maar ze maakten ontzettend veel lawaai.

'Als je echt omhoogzit, kun je wel bij ons logeren. Dat zal mijn moeder vast niet erg vinden.'

Lainey wierp hem een glimlach toe. 'Je moeder is vast net zo aardig als jij.'

‘Bijna. Maar ik meen het. Je bent van harte welkom. Ik denk alleen wel dat ze zal proberen je een beetje vet te mesten.’

‘Dat klinkt goed.’

‘Niet echt,’ zei hij. ‘Ze kan totaal niet koken.’

Lainey zat een tijdje te soezen en te mijmeren, met haar hoofd tegen het koele glas van het raam. Ze hield van haar vader en wist dat hij ook van haar hield, maar nadat haar moeder acht jaar geleden aan maagkanker was overleden, waren ze ieder een beetje hun eigen leven gaan leiden. ‘Ik wil niet dat je denkt dat je hier moet blijven om voor me te zorgen,’ had hij gezegd, want hij wist dat ze ervan droomde om in het buitenland te werken. ‘Zorg dat je wat van de wereld ziet, lieverd.’ En dat had ze toen gedaan. Het was wel een beetje vreemd geweest om te zien dat haar vader doorging met zijn leven en een aantal vriendinnen versleet die in niets op haar moeder leken. Hij leek echter gelukkig, en daar was ze natuurlijk blij om, maar ze had dus al heel lang geen eigen kamer meer bij haar vader, en omdat ze altijd banen had gehad met kost en inwoning, had ze nooit een eigen stekje gezocht en was ze steeds minder vaak bij haar vader op bezoek gegaan.

Nou ja, ooit zou ze wel een eigen huis krijgen. Het was haar droom om zoveel geld te sparen dat ze een bouwval kon kopen – misschien dicht bij zee – om hem vervolgens zelf op te knappen en er een kleine, maar mooie B&B in te beginnen.

Wat misschien enigszins onrealistisch was, maar een mens mocht dromen. Toch? Haar eigen bedrijf, iets wat ze langzaam kon opbouwen en waarop ze alles kon toepassen wat ze had geleerd tijdens haar werk in de toeristenindustrie. Omdat ze tijdens die lastige jaren als tiener voor haar moeder had moeten zorgen, had ze haar school niet afgemaakt en was haar plan om te gaan studeren in duigen gevallen, maar ze wist van zichzelf dat ze slim was, dat ze fantastisch kon koken en ook niet vies was van hard werken. Ze moest gewoon eerst het geld bij elkaar zien te

krijgen. Wie weet, misschien zou ze over twintig jaar wel haar eigen boetiekhotel runnen.

Hoe dan ook, het was fijn dat ze tijdelijk bij Kits moeder kon wonen, en bovendien had ze altijd nog oma Ivy, bij wie ze altijd terecht kon. Maar haar grootmoeder kreeg de komende maand vrienden uit Canada te logeren, en dan zat haar cottage vol. Lainey wist dat ze een iets permanentere oplossing voor haar dakloosheid moest zoeken, het liefst met bijpassende baan.

Eindelijk in Parijs aangekomen namen ze de metro naar Bercy in het 12e arrondissement, waar ze op de bus stapten die hen bij het Victoria-busstation in het centrum van Londen zou afzetten, over precies negen uur.

Oké, tijd om nog eens op de vacaturewebsite te kijken die ze in de trein had gebookmarkt. Lang leve wifi.

Lainey begon de vele vacatures uitgebreid te bestuderen. Naast haar maakte Kit eindelijk zijn lunchpakket open, en toen hij zijn eerste hap nam, zei ze: 'Kijk, daar zit een papegaai in de boom!' Ze wees uit het raampje.

'Al was het een olifant,' zei Kit onverstoorbaar. 'Ik kijk echt niet naar buiten. Niet zolang ik naast jou zit en brood op mijn schoot heb liggen.'

Ze blies hem een kusje toe – hij kende haar veel te goed – en vervolgde toen weer haar zoektocht naar een baan, het liefst met woonruimte. Er was een in vlotte bewoordingen opgestelde advertentie waarin werd gevraagd om een assistent in de huishouding die een al bestaand team zou aanvullen. De locatie was een privélandgoed in Sutherland, in de Schotse Hooglanden. Verder werd er een hardwerkende tuinman gevraagd voor een groot landgoed in het noorden van Wales... Hm, nee, tuinieren was niet echt haar ding. Er werd een gezelschapsdame gevraagd voor een oude dame in Kensington; dat zag er veelbelovend uit... O, beheersing van de Duitse taal was een vereiste. Het enige Duits dat zij kende was '*Sprechen Sie Englisch!*' Wat waarschijnlijk niet voldoende zou zijn.